

Dosarul 3-154/20 (2-20136931-02-3-02112020)

Republica Moldova
Curtea de Apel Chișinău
HOTĂRÎRE
În numele legii

18 februarie 2021
Chișinău

mun.

Colegiul Civil, Comercial și de Contencios Administrativ al
Curții de Apel Chișinău

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Președintele completului, judecătorul

Bostan Angela

Judecătorii

Negru Veronica și Muruianu

Ion

Grefier

Croitor Olesea

Examinînd, în ședință publică, acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea hotărîrii Consiliului Superior al Procuraturii nr ***** din *****, obligarea Consiliul Superior al Procurorilor de a înscrie reclamantul ***** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror,

A C O N S T A T A T :

Titularul acțiunii înaintate în contencios administrativ, cu privire la obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil ;

La 02.11.2020, ***** a sesizat Curtea de apel Chișinău cu acțiunea în contencios administrativ îndreptată împotriva Consiliului Superior al Procurorilor prin care a solicitat anularea hotărîrii Consiliului Superior al Procuraturii nr ***** din *****.

Prin acțiunea concretizată din 27.11.2020, reclamantul a solicitat anularea hotărîrii Consiliului Superior al Procuraturii nr ***** din *****, obligarea Consiliul Superior al Procurorilor de a înscrie reclamantul ***** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror,

În motivarea acțiunii ***** a indicat că, la data de 22.09.2020, a adresat Consiliului Superior al Procurorilor o cerere prin care a solicitat înscrierea sa în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror, în

condițiile articolului 22 din Legea nr. 3 din 25.02.2016 “cu privire la Procuratură” și al punctului 8 din Regulamentul Consiliului Superior al Procurorilor.

La *****, a emis Hotărîrea *****, prin a respins cererea reclamantului privind înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror.

Expunerile reclamantului asupra aspectelor de fapt și de drept ale procedurii de contencios administrativ;

Menționează reclamantul că, anterior, prin Ordinul Procurorului General nr.986-p din 14.09.2012, a fost numit în funcția de procuror în Procuratura municipiului Chișinău, sectorul Buiucani, pe care exercitat-o până la data de 19.02.2016 (3 ani și 5 luni), ulterior a demisionat din proprie inițiativă.

Indică reclamantul că, în motivarea Hotărîrii, CSP a făcut referire la unele prevederi din Legea nr. 152/2006 privind Institutul Național al Justiției, Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură, prevederi legale pe care le consideră că la caz nu guvernează situația litigioasă apărută.

Mai mult ca atît, consideră ilegală Hotărîrea CSP nr. ***** din ***** și prin prisma faptului că nu au fost indicate careva norme legale imperative care ar guverna situația litigioasă apărută la caz.

Sustine reclamantul că, în motivarea hotărîrii contestate, Consiliul a reținut că, ***** a absolvit Institutul Național al Justiției în anul 2012 și a deținut funcția de procuror în perioada 11.09.2012 - 19.02.2016, iar ca urmare nu este în drept să valorifice repetat statutul de absolvent al Institutului Național al Justiției.

Consiliul Superior al Procurorilor a reținut deasemenea că nu poate să se detașeze de la situația că ***** este ex-procuror și să neglijeze existența acestui statut al titularului și ținând cont de cele menționate, în situația individuală dedusă analizei, raportul juridic expus urmează a fi analizat și din perspectiva concurenței între statutul de absolvent al Institutului Național al Justiției și statutul de procuror, situație care a fost anterior analizată în practica Consiliului Superior al Procurorilor. Respectiv, în opinia Consiliului Superior al Procurorilor, referitor la ***** se aplică statutul de persoană care are vechime în muncă în funcția de procuror, ca efect al faptului că dânsul a activat sub acțiunea statutului de procuror.

Relevă reclamantul că, CSP, nu a făcut o referință la o normă legală care ar interzice expres participarea repetată al absolventului Institutului Național al Justiției la concurs pentru ocuparea funcției vacante în cazul în care acesta a deținut anterior aceeași funcție. În opinia Consiliului Superior al Procurorilor obținerea calității de procuror, realizat prin numirea în această funcție, determină consumarea raportului juridic de accedere în profesie, oferit de statutul de absolvent al Institutului Național al Justiției.

Menționează reclamantul că, la momentul depunerii cererii privind înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror întrunea toate condițiile enumerate, totodată subliniind că în perioada de activitate în privința procurorului ***** a fost aplicată și măsură de încurajare Ordinul Procurorului General nr.70-p din 29.01.2014 - Diplomă de Onoare de categoria III, ceea ce denotă faptul unei reputații ireproșabile.

Astfel Consiliul a considerat că ***** odată ce a fost numit în baza atestatului de absolvent al Institutului Național al Justiției efectele juridice care le produce acesta au încetat, opinie care intră în contradicție cu poziția exprimată de către Curtea Constituțională în pct. 54 din Hotărârea Nr, 15 din 13 septembrie 2011, care a stipulat că "...Curtea consideră că încetarea efectelor utile ale atestatului de absolvire a Institutului National al Justiției constituie o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor."

În justificarea poziției sale, reclamantul invocă că, sunt aplicabile speței și prevederile art. 10 din Legea învățământului nr. 547 din 21.07.1995, care prevede expres că Instituțiile de învățământ de stat și privat, acreditate în modul stabilit de lege, eliberează persoanelor care au promovat examenele de absolvire acte de studii, în care se menționează nivelul și treapta de învățământ absolvit, domeniul și gradul de calificare profesională. (4) Tipurile și formularele actelor de studii se aprobă de Ministerul Educației. Actele de studii se întocmesc în limba de stat și în cea de studii, iar în instituțiile de învățământ mediu de specialitate și superior - în limba de stat, în limba de studii, în franceză sau engleză.

Astfel, la caz, în prevederile legale aferente actelor de studii eliberate de către o instituție de învățământ, nu se regăsesc norme ce s-ar referi la un termen de valabilitate a statutului acestor acte, sau un termen în interiorul căruia absolventul este obligat de a se încadra în câmpul muncii sub sancțiunea decăderii din acest drept, ceea ce denotă faptul că actele de studii (diplome, certificate, atestate) sunt fără o scadență.

Solicită reclamantul admiterea acțiunii, anularea integrală a Hotărârii Consiliului Superior al Procuraturii nr. ***** din *****, ca fiind ilegală; obligarea Consiliului Superior al Procuraturii la înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror a absolventul Institutului Național de Justiție, *****.

Argumentele părții pârte expuse în referință – în contradictoriu cu argumentele și solicitările expuse în cererea reclamantului;

Astfel, prin referința depusă la 28.01.2021, reprezentantul Consiliului Superior al Procurorilor, nu a recunoscut acțiunea, a solicitat respingerea cererii de chemare în judecată, ca lipsită de temei.

În motivarea poziției a indicat că, la 22.09.2020, reclamantul Ion Roșca a depus o cerere în adresa Consiliului Superior al Procurorilor privind înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror.

Sinteza documentelor analizate de Consiliul Superior al Procurorilor atestă că reclamantul Ion Roșca este absolvent al Institutului Național al Justiției, promoția anului 2012.

Valorificând acest statut, Ion Roșca a participat, în anul 2012, la procedurile de concurs aferente numirii pe post pentru funcția de procuror. Respectiv, prin Ordinul Procurorului General nr.986-p din 14.09.2012, Ion Roșca a fost numit în funcția de procuror în Procuratura municipiului Chișinău, sectorul Buiucani, pe care a exercitat-o până la data de 19.02.2016 (3 ani și 5 luni), când a demisionat din proprie inițiativă.

Reclamantul Ion Roșca în cadrul ședinței Consiliului Superior al Procurorilor din ***** a indicat că în baza Legii cu privire la Institutul Național al Justiției, este în drept să valorifice statutul său de absolvent al Institutului Național al Justiției în termen de 5 ani de la absolvire. Astfel, în opinia reclamantului, legea permite ca el să facă uz de mai multe ori de calitatea sa de absolvent al Institutului Național al Justiției și, de fiecare dată, în baza atestatului primit să fie înscris direct în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante.

Prin Hotărârea nr. 1-89/20 din 02.11.2020, Consiliul Superior al Procurorilor a respins cererea reclamantului Ion Roșca privind înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror, pe motiv că nu există reglementări normative care să permită o astfel de încadrare a solicitării sale.

Prin referința depusă, partea pârâtă respinge argumentul reclamantului din cererea de chemare în judecată precum că, Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-89/20 din *****, nu conține careva norme legale imperative care ar governa situația litigioasă apărută pe caz.

În acest context, Consiliul Superior al Procurorilor reține că accederea în funcția de procuror este o procedură specială și toate exigențele acesteia sunt garanții că procesul de selecție corespunde celor mai înalte standarde de calitate.

Sub aspectul aprecierilor de drept notează că formarea inițială a candidaților la funcția de procuror, realizată de Institutul Național al Justiției, reprezintă una din condițiile obligatorii pentru numirea în funcția de procuror pentru persoanele care nu au o vechime în muncă de 5 ani în specialitățile juridice prevăzute în art.20 din Legea nr.3/2016, raționament statuat, corespunzător, în art.13 alin.(1) din Legea nr. 152/2006.

Scopul pe care îl are persoana, ce se înscrie în aceste proceduri, este numirea în funcția de procuror și toate cerințele în sensul dat sunt expres indicate de Legea

nr. 152/2006 și Legea nr.3/2016, astfel încât titularii să î-și poată adapta conduita la normele de referință.

Potrivit art.26 alin.(8) coroborat cu art.27 alin.(1) din Legea nr. 152/2006 privind Institutul Național al Justiției, absolvenților Institutului li se eliberează un atestat în care se indică anul de absolvire, media generală obținută, în baza căreia vor participa la concursul pentru suplinirea funcției vacante de procuror în condițiile legii. Absolventul Institutului, după absolvirea cursurilor de formare inițială, este obligat timp de 5 ani să participe la concursurile pentru suplinirea funcției de procuror, în modul prevăzut de Legea nr. 3/2016 cu privire la Procuratură.

Așadar, cert este că la caz, îndeplinind condițiile necesare, în anul 2012, după absolvirea cursurilor de formare inițială, Ion Roșca a fost numit în funcția de procuror, circumstanță care a dus la realizarea pozitivă a raportului juridic ce îi permitea accederea în funcție în baza statutului de absolvent al Institutului Național al Justiției.

O dată consumate toate aceste proceduri aferente accederii în funcție, în privința lui Ion Roșca, sunt incidente deja normele legale ce țin de statutul de procuror.

Evoluția în continuare a carierei titularului a obținut o altă valoare decât cea de absolvent al Institutului Național al Justiției, acesta fiind procuror în funcție timp de 3 (trei) ani și 5 (cinci) luni.

Solicitând să fie înscris, repetat, în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, reclamantul Ion Roșca consideră, implicit, că în situația sa urmează să fie valorificată din nou media obținută la examenul de absolvire a Institutului Național al Justiției.

Totuși, consemnează pîrîtul că această accețiune nu poate fi preluată, deoarece nu poate fi făcută o paralelă între o diplomă de licență (de masterat, etc.) și atestatul primit după absolvirea Institutului Național al Justiției.

Este important să accentuăm în opinia pîrîtului că potrivit art.2 alin. (4) din Legea nr. 152/2006, rezultă expres că „Institutul nu face parte din sistemul național de învățămînt și educație, nu este supus dispozițiilor legale în vigoare cu privire la acreditarea și licențierea instituțiilor de învățămînt și celor privind sfera științei și inovării”, fiind stabilit imperativ, conform textului normativ indicat că misiunea acestei instituții publice este să realizeze formarea inițială a candidaților la funcțiile de judecător și de procuror.

Respectiv, nu se poate susține că media generală din atestatul de absolvire a Institutului Național al Justiției este un indicator multifuncțional, deoarece regimul său juridic este diferit, aliniat standardelor speciale.

Condiția juridică și efectul generat de media absolvirii Institutului Național al Justiției obținută de reclamantul Ion Roșca au fost valorificate și, la această etapă, nu este posibilă aplicarea lor repetată.

De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor a notat că, efectul limitat în timp al acțiunii atestatului de absolvire a Institutului Național al Justiției rezidă și în analiza sistemică a prevederilor art.27 din Legea nr. 152/2006, care stabilește termene fixe în interiorul cărora acesta poate fi valorificat, în dependență de conduita pe care o aplică titularul: acesta este obligat timp de 5 ani să participe la concursurile pentru suplinirea funcției de procuror, iar dacă refuză nemotivat de cel mult 2 ori funcțiile vacante propuse, acesta este exclus din Registrul participanților la concursul pentru suplinirea funcției vacante de procuror, urmând să restituie bursa achitată în condițiile legii pe perioada formării inițiale.

Excepțiile de la aceste reguli imperative sunt consemnate expres în art.27 alin (2) din Legea nr.152/2006, iar cazul domnului Ion Roșca nu se raportează la acestea.

Mai mult de atât, în alin.(3) art. 27 din Legea nr. 152/2006 se prevede expres că „Absolventul Institutului Național al Justiției care a activat în funcția de judecător, procuror sau în altă funcție publică mai puțin de 3 ani de la numire este obligat să restituie bursa achitată în condițiile legii pe perioada formării inițiale.”, circumstanță care confirmă suplimentar că nu este posibilă folosirea repetată în viitor a calității de absolvent al Institutului Național al Justiției după numirea în funcție de procuror.

Din sensul acestei norme pîrîtul deduce că absolventul Institutului National al Justiției poartă răspundere patrimonială pentru formarea sa inițială în calitate de procuror, iar legea îl scutește de această obligație doar dacă el activează în funcția de procuror cel puțin 3 ani, ceea ce înseamnă că el poate fi admis în profesie pe baza acestei calități doar o singură dată, fapt juridic consumat în cazul lui Ion Roșca.

Sușține pîrîtul că, prevederile din Legea nr.3/2016 nu reglementează expres modul de soluționare a situației invocate în cererea lui Ion Roșca, însă în sistemul de drept este stabilit cu valoare de principiu că din tăcerea legii nu poate fi dedusă o regulă și nu pot fi făcute interpretări extinctive, pentru a nu altera conceptul și rațiunea actului legislativ.

Notează că, într-adevăr, după absolvirea cursurilor de instruire inițială la Institutul Național al Justiției, persoana obține instruirea calificată necesară pentru a accede în funcția de procuror, care este un element indispensabil în valorificarea așteptării legitime de realizare a acestui drept.

O dată declanșată procedura de numire în funcție și exercitarea, un timp determinat, a funcției de procuror, intervin implicațiile raportului juridic de

muncă, ce transformă statutul absolventului Institutului Național al Justiției în statut special de procuror.

După angajarea în funcția de procuror, calitatea de absolvent al Institutului Național al Justiției păstrează valoare doar din perspectiva confirmării originii statutului special obținut, deoarece în substanță, această calitate și-a realizat scopul instituirii sale.

Reține pîrîtul că, că în situația procurorilor, al căror statut este consacrat la nivel constituțional, raportul juridic aferent accederii în funcție beneficiază de o rigiditate sporită, avînd în vedere rolul și sarcinile lor în sistemul de drept.

Pornind de la principiul tratamentului egal și nediscriminatoriu față de toate persoanele care aspiră la funcția de procuror, Consiliul Superior al Procurorilor suplimentar la cele arătate, subliniază că, admiterea prezentei cereri și înscrierea, ca absolvent al Institutului Național al Justiției, a domnului Ion Roșca în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, de rînd cu absolvenții Institutului Național al Justiției, care nu au mai participat la concurs, l-ar avantaja nejustificat atît în raport cu acești absolvenți, cît și în raport cu ex-procurorii care au o vechime suficientă în activități relevante pentru a reveni prin concurs la funcția de procuror.

Expunerile litigioase și argumentele formulate de participanții procedurii de contencios administrativ în cadrul dezbaterilor judiciare a cauzei;

Reclamantul *****-în ședința de judecată nu s-a prezentat, ultimul fiind reprezentat de avocatul Babcinschi Nelly.

Reprezentantul reclamantului în ședința instanței de apel a pledat pentru admiterea acțiunii susținînd întregul argumentele expuse în acțiunea concretizată.

Reprezentantul părții pîrîte Consiliul Superior al Procurorilor-Găinaru Iulian, în ședința de judecată a susținut integral argumentele invocate în referința depusă, a solicitat respingerea acțiunii în contencios administrativ depusă de ***** ca fiind neîntemeiată.

În privința admisibilității acțiunii în contenciosul administrativ instanța de judecată reține următoarele aspecte .

În conformitate cu prevederile **art. 5 Cod administrativ**, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

După cum rezultă din prevederile **art. 10 alin. (1) Cod administrativ**, actul administrativ individual este orice dispoziție, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în

domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin nașterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Potrivit art. **17 Cod administrativ**, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

În temeiul art. **20 din Codul administrativ**, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acțiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanțele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Potrivit art. **39 alin. (2) din Codul administrativ**, orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluționarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanței de judecată competente.

Art. 189 alin. (1) din Codul administrativ indică, că orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorități publice poate înainta o acțiune în contencios administrativ.

Cu raportare la speța în cauză, Completul specializat în examinarea cauzelor de Contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău reține că, reclamantul revendică apărarea pe calea controlului judecătoresc a unui drept în sensul art. 17 Cod administrativ, și anume dreptul de a ocupa și exercita funcția de procuror, vătămat prin activitatea administrativă ilegală. Hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. ***** din ***** „cu privire la examinarea cererii lui Ion Roșca de înscriere în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante” constituie un act administrativ individual și prin urmare este o formă a activității administrative, conform art. 5 Codul administrativ.

Potrivit art. 191 alin. (3) Cod administrativ, **Curtea de apel Chișinău** soluționează în primă instanță acțiunile în contencios administrativ împotriva hotărârilor Consiliului Superior al Magistraturii, ale **Consiliului Superior al Procurorilor**, precum și acțiunile în contencios administrativ atribuite în competența sa prin Codul electoral.

Conform art. **19 Cod administrativ**, cererea prealabilă este instituția care oferă o cale de soluționare prejudiciară a litigiilor administrative.

Conform art.163 lit.c) din Codul administrativ, procedura de examinare a cererii prelabile nu se efectuează dacă legea prevede expres adresarea nemijlocită în instanța de judecată.

Articolul **79 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016** coroborat cu art. 191 Cod administrativ, prevede contestarea nemijlocită a hotărârilor Consiliului Superior al Procurorilor la Curtea de Apel Chișinău de către persoana vătămată într-un drept al său.

Potrivit **art. 208 alin. (1) lit. b) Cod administrativ**, acțiunea în contestare și acțiunea în obligare se înaintează în decurs de 30 de zile, dacă legea nu prevede altfel. Acest termen începe să curgă de la data comunicării sau notificării actului administrativ individual, dacă legea nu prevede procedura prealabilă.

În speță, hotărîrea Consiliului Superior al Procuraturii nr ***** din ***** a fost comunicată reclamantului la 02.11.2020 (f.d. 18).

Din analiza termenilor detaliați supra, Completul judiciar statuează că acțiunea depusă de ***** la data de 02.11.2020 a fost depusă cu respectarea termenului legal, considerent din care instanța urmează a se expune asupra fondului acțiunii.

Cu referire la fondul acțiunii în contencios administrativ în obligare instanța de judecată reține ca fiind confirmată pe deplin temeinicia acesteia, pentru motivele ce vor fi expuse în continuare;

Conform **art. 22 alin. (1) Cod administrativ**, autoritățile publice și instanțele de judecată competente cercetează starea de fapt din oficiu. Acestea stabilesc felul și volumul cercetărilor și nu sînt legate nici de expunerile participanților, nici de cererile lor de reclamare a probelor.

La acest capitol, Completul reține și prevederile **art. 219 alin. (1)-(3) Cod administrativ**, potrivit cărora instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. 6 Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces.

Potrivit **art. 3 Cod administrativ**, legislația administrativă are drept scop reglementarea procedurii de înfăptuire a activității administrative și a controlului judecătoresc asupra acesteia, în vederea asigurării respectării drepturilor și a libertăților prevăzute de lege ale persoanelor fizice și juridice, ținîndu-se cont de interesul public și de regulile statului de drept.

Conform **art. 5 Cod administrativ**, activitatea administrativă reprezintă totalitatea actelor administrative individuale și normative, a contractelor administrative, a actelor reale, precum și a operațiunilor administrative realizate de autoritățile publice în regim de putere publică, prin care se organizează aplicarea legii și se aplică nemijlocit legea.

Potrivit **art. 6 Cod administrativ**, (1) Procedura administrativă este activitatea autorităților publice cu efect în exterior, îndreptată spre examinarea condițiilor, pregătirea și emiterea unui act administrativ individual, spre examinarea condițiilor, pregătirea și încheierea unui contract administrativ sau

examinarea condițiilor, pregătirea și întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică. (2) Emiterea unui act administrativ individual, încheierea unui contract administrativ sau întreprinderea unei măsuri strict de autoritate publică sunt părți ale procedurii administrative.

În conformitate cu prevederile **art. 7 Cod administrativ**, autoritate publică se consideră orice structură organizatorică sau organ instituită/instituit prin lege sau printr-un alt act normativ, care acționează în regim de putere publică în scopul realizării unui interes public.

Conform **art. 8 Cod administrativ**, regimul de putere publică reprezintă ansamblul competențelor prevăzute de lege în vederea realizării sarcinilor autorităților publice, care le conferă posibilitatea de a se impune cu forță juridică obligatorie în raporturile lor cu persoane fizice sau juridice.

Conform **art. 16 Cod administrativ**, (1) Dreptul discreționar al autorității publice reprezintă posibilitatea acesteia de a opta între mai multe soluții posibile corespunzătoare scopului legii atunci când aplică o dispoziție legală. (2) Exercițarea dreptului discreționar nu permite desfășurarea unei activități administrative arbitrare.

Potrivit **art. 18 Cod administrativ**, interesul public vizează ordinea de drept, democrația, garantarea drepturilor și a libertăților persoanelor, precum și obligațiile acestora, satisfacerea necesităților sociale, realizarea competențelor autorităților publice, funcționarea lor legală și în bune condiții.

Potrivit **art. 21 Cod administrativ**, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să acționeze în conformitate cu legea și alte acte normative. (2) Exercițarea atribuțiilor legale nu poate fi contrară scopului pentru care acestea au fost reglementate. (3) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente nu pot dispune limitarea exercitării drepturilor și a libertăților persoanelor decât în cazurile și în condițiile expres stabilite de lege.

Potrivit **art. 23 Cod administrativ**, (1) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente acționează respectând principiul egalității și nediscriminării. (2) Autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să trateze în mod egal persoanele aflate în situații similare. Orice diferență de tratament trebuie justificată în mod obiectiv. (3) Atât în cadrul procedurii administrative, cât și în cadrul procedurii de contencios administrativ sau ca rezultat al acestora, nicio persoană nu poate beneficia de privilegii, nu poate fi dezavantajată, lipsită de drepturi sau scutită de obligații pe motiv de rasă, origini familiale, sex, limbă, cetățenie, apartenență etnică, religie, convingeri politice sau ideologice, educație, situație economică, condiție socială.

Art. 25 din Codul administrativ prevede că, autoritățile publice și instanțele de judecată competente trebuie să își exercite atribuțiile legale în mod imparțial, indiferent de propriile convingeri sau interesele persoanelor care le reprezintă.

Conform **art. 93 Cod administrativ**, (1) Fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. (2) Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. (3) Reglementări suplimentare sau derogatorii sunt admisibile doar în baza prevederilor legale.

Potrivit **art. 206 alin. (1) lit. b) Cod administrativ**, (1) O acțiune în contencios administrativ poate fi depusă pentru: obligarea autorității publice să emită un act administrativ individual (acțiune în obligare);

Conform **art. 224 alin. (1) lit. b) Cod administrativ**, (1) Examinînd acțiunea în contencios administrativ în fond, instanța de judecată adoptă una dintre următoarele hotărîri: în baza unei acțiuni în obligare, anulează în tot sau în parte actul administrativ individual de respingere a solicitării sau o eventuală decizie adoptată în procedura prealabilă și obligă autoritatea publică să emită un act administrativ individual, dacă revendicarea pretenției reclamantului de emitere a actului este întemeiată;

În conformitate cu prevederile **art. 225 Cod administrativ**, (1) Instanța de judecată nu este competentă să se pronunțe asupra oportunității unui act administrativ.

(2) Verificarea exercitării de către autoritatea publică a dreptului discreționar se limitează la faptul dacă autoritatea publică:

- a) și-a exercitat dreptul discreționar;
- b) a luat în considerare toate faptele relevante;
- c) a respectat limitele legale ale dreptului discreționar;
- d) și-a exercitat dreptul discreționar conform scopului acordat prin lege.

Prevederile relevante ale Constituției sunt următoarele:

Articolul 4 Drepturile și libertățile omului „(1) Dispozițiile constituționale privind drepturile și libertățile omului se interpretează și se aplică în concordanță cu Declarația Universală a Drepturilor Omului, cu pactele și cu celelalte tratate la care Republica Moldova este parte. (2) Dacă există neconcordanțe între pactele și tratatele privitoare la drepturile fundamentale ale omului la care Republica Moldova este parte și legile ei interne, prioritate au reglementările internaționale.”

Articolul 16 Egalitatea „(1) Respectarea și ocrotirea persoanei constituie o îndatorire primordială a statului. (2) Toți cetățenii Republicii Moldova sînt egali în fața legii și a autorităților publice, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, opinie, apartenență politică, avere sau de origine socială.”

Articolul 39 Dreptul la administrare „[...] (2) Oricărui cetățean i se asigură, potrivit legii, accesul la o funcție publică.”

Articolul 46 Dreptul la proprietate privată și protecția acesteia „(1) Dreptul la proprietate privată, precum și creanțele asupra statului sînt garantate. (2) Nimeni

nu poate fi expropriat decât pentru o cauză de utilitate publică, stabilită potrivit legii, cu dreaptă și prealabilă despăgubire. [...]"

Articolul 54 Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți „[...] (2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sînt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.[...]"

Prevederile relevante ale Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, amendată prin protocoalele adiționale la această convenție (încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950 și ratificată de Republica Moldova prin Hotărârea Parlamentului nr. 1298-XIII din 24 iulie 1997, M.O. nr.54-55/502, 1997), în continuare – “Convenția Europeană”, sunt următoarele:

Articolul 1 din Protocolul adițional Protecția proprietății prevede că, orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional. Dispozițiile precedente nu aduc atingere dreptului Statelor de a adopta legile pe care le consideră necesare reglementării folosirii bunurilor conform interesului general sau pentru a asigura plata impozitelor ori a altor contribuții, sau a amenzilor.

În conformitate cu prevederile **art. 13 alin. (1)** din Legea privind Institutul Național al Justiției nr. 152-XVI din 08.06.2006, formarea inițială a candidaților la funcțiile de judecător și de procuror reprezintă una din condițiile obligatorii pentru numirea în funcțiile de judecător și de procuror pentru persoanele care nu au o vechime în muncă de 5 ani în specialitățile juridice prevăzute în Legea nr.544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului și în Legea nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

Conform **art. 26 alin. (8)** din Legea privind Institutul Național al Justiției nr. 152- XVI din 08.06.2006, absolvenților Institutului li se eliberează un atestat în care se indică anul de absolvire, media generală obținută, în baza căreia vor participa la concursul pentru suplinirea funcției vacante de judecător sau de procuror în condițiile legii.

Potrivit **art. 27 alin. (1)** din Legea privind Institutul Național al Justiției nr. 152- XVI din 08.06.2006, absolventul Institutului, după absolvirea cursurilor de formare inițială, este obligat timp de 5 ani să participe la concursurile pentru suplinirea funcției de judecător sau de procuror, în modul prevăzut de Legea

nr.544-XIII din 20 iulie 1995 cu privire la statutul judecătorului și, respectiv, de Legea nr.3 din 25 februarie 2016 cu privire la Procuratură.

După cum rezultă din prevederile **art. 20 alin. (1)** din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, poate candida la funcția de procuror persoana care întrunește următoarele condiții: a) deține cetățenia Republicii Moldova; b) cunoaște limba de stat; c) în privința ei nu este instituită o măsură de ocrotire judiciară; d) are diplomă de studii superioare de licență și diplomă de studii superioare de master în domeniul dreptului sau un alt act de studii în domeniul dreptului echivalent acestora, recunoscut de structura abilitată pentru recunoașterea și echivalarea actelor de studii și calificărilor; e) **a absolvit cursurile de formare inițială a procurorilor în cadrul Institutului Național al Justiției sau**, în cazul persoanei care are vechimea în muncă necesară pentru a fi numită în funcția respectivă, a susținut examenul în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției; f) se bucură de o reputație ireproșabilă; g) anterior, nu i-a fost constatăată vinovăția pentru săvârșirea unei infracțiuni; g¹) nu are, în ultimii 5 ani, în cazierul privind integritatea profesională, înscrieri cu privire la rezultatul negativ al testului de integritate profesională pentru încălcarea obligației prevăzute la art.7 alin.(2) lit.a) din Legea nr.325/2013 privind evaluarea integrității instituționale; h) este aptă din punct de vedere medical pentru exercitarea funcției de procuror.

Iar art. 20 alin. (3¹) din din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, prevede că, persoana care a exercitat funcția de procuror, judecător sau avocat cel puțin 10 ani și a cărei funcție a încetat din motive neimputabile ei poate candida la funcția de procuror. În acest caz, persoana poate candida fără susținerea examenului în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției.

Potrivit **art. 22 alin. (2) lit. d)** din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, pentru a fi înscris în Registru, candidatul la funcția de procuror depune următoarele acte: atestatul de absolvire a Institutului Național al Justiției sau certificatul care confirmă susținerea examenului în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției, cu excepția cazului în care persoana candidează la funcția de procuror în condițiile art.20 alin.(3¹).

Din sensul normelor de drept enunțate mai sus, instanța reține faptul că, formarea inițială a candidaților la funcția de procuror, realizată de Institutul Național al Justiției, reprezintă una din condițiile obligatorii pentru numirea în funcția de procuror pentru persoanele care nu au o vechime în muncă de 5 ani, în specialitățile juridice prevăzute în art. 20 din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016.

Din suportul probator administrat la caz, Completul judiciar reține că, Ion Roșca este absolvent al Institutului Național al Justiției, promoția anului 2012.(f.d. 83)

Valorificând acest statut, Ion Roșca a participat, în anul 2012, la procedurile de concurs aferente numirii pe post pentru funcția de procuror. Respectiv, prin Ordinul Procurorului General nr.986-p din 14.09.2012, Ion Roșca a fost numit în funcția de procuror în Procuratura municipiului Chișinău, sectorul Buiucani, pe care a exercitat-o până la data de 19.02.2016 (3 ani și 5 luni), când a demisionat din proprie inițiativă. (f.d. 84-88)

Completul judiciar de asemenea reține că, în perioada de activitate în privința procurorului Ion Roșca a fost aplicată și măsură de încurajare (Ordinul Procurorului General nr.70-p din 29.01.2014 – Diplomă de Onoare de categoria III).

La 22.09.2020, Ion Roșca s-a adresat la CSP cu o cerere prin care a solicitat înscrierea sa în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, în vederea accederii în funcția de procuror prin invocarea calității sale de absolvent al Institutului Național al Justiției. (f.d. 75)

Prin Hotărîrea nr.***** cu privire la examinarea cererii lui Ion Roșca de înscriere în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, Consiliul Superior al Procurorilor a hotărît a respinge cererea domnului Ion Roșca, privind înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror.

În argumentarea soluției sale, Consiliul Superior al Procurorilor a statuat că; *„nu poate să se detașeze de la situația că domnul Ion Roșca este ex-procuror și să neglijeze existența acestui statut al titularului. Respectiv, în opinia Consiliului Superior al Procurorilor ,referitor la Ion Roșca se aplică statutul de persoană care are vechime în muncă în funcția de procuror, ca efect al faptului că dânsul a activat sub acțiunea statutului de procuror. Menționează CSP că solicitând să fie înscris, repetat, în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante, domnul Ion Roșca consideră, implicit, că în situația sa urmează să fie valorificată din nou media obținută la examenul de absolvire a Institutului Național al Justiției.*

Totuși, această accețiune nu poate fi preluată, deoarece nu poate fi făcută o paralelă între o diplomă de licență (de masterat, etc.) și atestatul primit după absolvirea Institutului Național al Justiției. Este important să accentuăm că potrivit art.2 alin(4) din Legea nr.152/2006, rezultă expres că „Institutul nu face parte din sistemul național de învățământ și educație, nu este supus dispozițiilor legale în vigoare cu privire la acreditarea și licențierea instituțiilor de învățământ și celor privind sfera științei și inovării”, fiind stabilit imperativ, conform textului normativ indicat că misiunea acestei instituții publice este să

realizeze formarea inițială a candidaților la funcțiile de judecător și de procuror [...].

Respectiv, nu se poate susține că media generală din atestatul de absolvire a Institutului Național al Justiției este un indicator multifuncțional, deoarece regimul său juridic este diferit, aliniat standardelor speciale. Condiția juridică și efectul generat de media absolvirii Institutului Național al Justiției obținută de domnul Ion Roșca au fost valorificate și, la această etapă, nu este posibilă aplicarea lor repetată.

De asemenea, Consiliul Superior al Procurorilor a notat că efectul limitat în timp al acțiunii atestatului de absolvire a Institutului Național al Justiției rezidă și în analiza sistemică a prevederilor art.27 din Legea nr.152/2006, care stabilește termene fixe în interiorul cărora acesta poate fi valorificat, în dependență de conduita pe care o aplică titularul: acesta este obligat să participe la concursurile pentru suplinirea funcției de procuror, iar dacă refuză nemotivat de cel mult 2 ori funcțiile vacante propuse, acesta este exclus din Registrul participanților la concursul pentru suplinirea funcției vacante de procuror, urmând să restituie bursa achitată în condițiile legii pe perioada formării inițiale. Excepțiile de la aceste reguli imperative sunt consemnate expres în art.27 alin (2) din Legea nr.152/2006, iar cazul domnului Ion Roșca nu se raportează la acestea.

Concomitent, a mai notat CSP că la numirea în funcția de procuror, statutul juridic al persoanei este reglementat diferit fiind vizat și de Legea nr.199/2010 cu privire la statutul persoanelor cu funcție de demnitate publică.”

A mai indicat CSP în hotărîrea contestată că, prevederile din Legea nr.3/2016 nu reglementează expres modul de soluționare a situației invocate în cererea lui Ion Roșca, însă în sistemul de drept este stabilit cu valoare de principiu că din tăcerea legii nu poate fi dedusă o regulă și nu pot fi făcute interpretări extinctive, pentru a nu altera conceptul și rațiunea actului legislativ. Totodată a notat CSP că, într-adevăr, după absolvirea cursurilor de instruire inițială la Institutul Național al Justiției, persoana obține instruirea calificată necesară pentru a accede în funcția de procuror, care este un element indispensabil în valorificarea așteptării legitime de realizare a acestui drept. Odată declanșată procedura de numire în funcție și exercitarea, un timp determinat, a funcției de procuror, intervin implicațiile raportului juridic de muncă, ce transformă statutul absolventului Institutului Național al Justiției în statut special de procuror. După angajarea în funcția de procuror, calitatea de absolvent al Institutului Național al Justiției păstrează valoare doar din perspectiva confirmării originii statutului special obținut, deoarece în substanță, această calitate și-a realizat scopul instituirii sale.

A mai notat CSP în hotărîrea contestată că, potrivit alin.(3¹) art.20 din Legea nr. 3/2016, rezultă că „Persoana care a exercitat funcția de procuror, judecător sau

avocat cel puțin 10 ani și a cărei funcție a încetat din motive neimputabile ei poate candida la funcția de procuror.

În acest caz, persoana poate candida fără susținerea examenului în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției.” Astfel, legiuitorul a stabilit clar și expres că exercitarea funcției de procuror denotă un alt statut juridic, înlocuindu-l inclusiv și pe cel de absolvent al Institutului Național al Justiției, conferind calitatea de „persoană care a exercitat funcția de procuror”, care generează alte consecințe de drept. Mai mult de atât, legiuitorul a făcut doar o singură excepție, când revenirea în funcția de procuror se poate face fără susținerea examenului în fața Comisiei de absolvire a Institutului Național al Justiției și anume când persoana întrunește cumulativ două condiții: a exercitat funcția de procuror cel puțin 10 ani și a cărei funcție a încetat din motive neimputabile ei.

Raportînd cadrul legal la circumstanțele faprice ale cauzei, Completul judiciar reține că, în speță, norma articolului 46 din Constituție urmează a fi aplicată în coroborare cu prevederile articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană, care garantează dreptul de proprietate, și jurisprudența Curții Europene în domeniu.

În jurisprudența sa, Curtea Europeană a statuat, cu valoare de principiu, că noțiunea de „bunuri” din articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană are o semnificație autonomă, fiind independentă de clasificarea formală din dreptul național și că aceasta nu se limitează numai la proprietatea asupra unor bunuri corporale. Astfel, chestiunea care trebuie examinată în fiecare cauză este dacă circumstanțele cauzei, examinate în ansamblu, oferă persoanelor vizate un drept asupra unui interes material protejat de articolul 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană.

Potrivit jurisprudenței Curții Europene, licența de a desfășura o anumită activitate a fost în mod constant considerată un „bun” în sensul articolului 1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană, în măsura în care oferă persoanelor vizate un drept asupra unui interes material și aceasta indiferent de faptul dacă actul este de natură administrativă (a se vedea *Bimer S.A. v. Moldova*, nr. 15084/03, §49, 10 iulie 2007 și *Megadat.com SRL v. Moldova*, nr. 21151/04, §§ 62-63, 8 aprilie 2008).

În același sens, Curtea Europeană a considerat că licența unui avocat sau cea a unui expert contabil este un „bun” garantat de articolul 1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană, ținînd cont de faptul că implică elemente patrimoniale ce permit obținerea unor venituri (a se vedea *H v. Belgia*, hotărâre din 30 noiembrie 1987, Seria A nr. 127-B, § 47, și *van Marle și alții v. Olanda* din 26 iunie 1986, Seria A nr. 101, p. 13, § 41).

Prin urmare, dreptul pe care îl implică deținerea atestatului de absolvire a Institutului Național al Justiției poate fi asimilat dreptului de proprietate consacrat de articolul 46 din Constituție și articolul 1 din Protocolul nr.1 la Convenția Europeană deoarece, grație activității la care îi permite să acceadă, titularul acestuia are posibilitatea de a obține venituri, implicând astfel un interes material în sensul dreptului garantat de Constituție și Convenția Europeană.

Nu în ultimul rând, Completul judiciar va reitera că, potrivit jurisprudenței Curții Europene, sistarea licenței unui avocat, refuzul de a reînregistra un expert contabil sau sistarea licenței de administrare a unei afaceri constituie o ingerință în dreptul la respectarea bunurilor, garantat de articolul 1 al Protocolului nr. 1 la Convenția Europeană (a se vedea H v. Belgia, hotărâre din 30 noiembrie 1987, Seria A nr. 127-B, § 47, și Bimer S.A. v. Moldova, nr. 15084/03, § 49, 10 iulie 2007).

Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Europene, o astfel de ingerință ar constitui o încălcare a articolului 1 din Protocolul nr. 1 la Convenția Europeană, cu excepția cazului când este „prevăzută de lege”, urmărește un scop sau scopuri „legitime” și este „necesară într-o societate democratică” pentru a atinge un astfel de scop sau scopuri.

Din Hotărârea Curții Europene Busuioc v. Moldova (cererea nr. 61513/00, hotărârea din 21 decembrie 2004): „[...] se reține că, „una din cerințele care rezultă din expresia „prevăzută de lege” este previzibilitatea măsurii la care se referă. O normă nu poate fi considerată „lege” decât dacă ea este formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă comportamentul său: el sau ea trebuie să poată – în caz de necesitate cu consultanță corespunzătoare – să prevadă, în mod rezonabil, în dependență de circumstanțele cauzei, consecințele care pot să rezulte dintr-o acțiune concretă. Nu este necesar ca acele consecințe să fie previzibile cu certitudine absolută: experiența arată că acest lucru este nerealizabil. În timp ce certitudinea în lege este foarte dorită, ea poate duce la o rigiditate excesivă, atunci când legea trebuie să facă față circumstanțelor care se schimbă. Prin urmare, multe legi sunt inevitabil formulate în termeni care, în măsură mai mare sau mai mică, sunt vagi și a căror interpretare și aplicare este pusă în sarcina practicii (a se vedea, spre exemplu, Rekvenyi v. Ungaria [GC], nr. 25390/94, § 34, ECHR 1999-III). [...]”

În același sens, în Hotărârea Guțu v. Moldova (cererea nr. 20289, hotărârea din 7 iunie 2007), Curtea Europeană a statuat că: „[...] Expresia „prevăzută de lege” nu presupune doar corespunderea cu legislația națională, dar, de asemenea, se referă la calitatea acelei legislații (a se vedea Halford v. Regatul Unit, Rapoarte 1997-III, p. 1017, § 49). Curtea reiterează că legislația națională trebuie să indice cu o claritate rezonabilă scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de

protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică (a se vedea Domenichini v. Italia, Rapoarte 1996-V, p. 1800, § 33). [...]”

În acest context, Completul judiciar reține că, Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, prevede cerința absolvirii Institutului Național al Justiției pentru candidații la funcția de procuror. Totodată, nici Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, și nici Legea privind Institutul Național al Justiției nr. 152-XVI din 08.06.2006, nu prevăd un număr limită de proceduri/cereri de accesare în funcție de procuror ce pot fi depuse în baza atestatului de absolvire, precum și legislatorul nu a impus careva limită sau restricții temporale în privința utilizării atestatului de absolvire pentru înaintarea solicitării de înscrierea în Registrul candidaților, acesta nefiind un act ce atestă dreptul de o unică folosire, sau de folosire doar pentru o anumită perioadă-limită de timp. Circumstanțele precum că a trecut un anumit termen de la susținerea examenului sau faptul că, anterior, în baza atestatului de absolvent reclamantul a participat deja o dată la concurs pentru ocuparea funcției de procuror în opinia Completului specializat în nici un caz nu pot servi drept temei pentru refuz în înregistrarea reclamantului ***** în Registrul candidaților, or, un asemenea temei de refuz nu este expres prevăzut în Lege.

Completul judiciar statuează că, prin motivarea expusă în actul administrativ contestat – hotărârea Consiliului Superior al Procurorilor nr. 1-69/2020 din 04 septembrie 2020, autoritatea publică a interpretat în mod extinctiv legea, precum și a stabilit temeiuri de refuz ce nu au o reglementare care ar fi fost prescrisă și prevăzută astfel de legislator, depășindu-și astfel, și competențele acordate prin lege, iar această situație este contrară principiului garantării drepturilor deja dobândite de reclamant.

Or, art.22 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, indică expres că, candidații la funcțiile de procuror care întrunesc condițiile prevăzute la art.20 **sînt înscriși** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante în baza cererii depuse și indiferent de existența unor posturi vacante la momentul înscrierii.

Prin urmare, acel „sunt” indicat la art.22 alin. (1) din Legea cu privire la Procuratură nr. 3 din 25.02.2016, la caz impune autoritatea publică la acceptarea cererii reclamantului cu privire la emiterea actului administrativ individual obligatoriu și în nici un caz nu-i acordă dreptul discreționar autorității în a alege în mai multe soluții legal prevăzute în cadrul soluționării cererii.

La capitolul dat, Completul judiciar ține să menționeze că, libertatea de a alege decizia optimă este generată de norma de drept, de actul normativ pus în aplicare. Or, partea materială (obiectivă) a „dreptului discreționar” o constituie norma de drept a legii, ce reglementează o anumită ramură socială, statală sau de

alt ordin și se cere aplicată, iar partea subiectivă o constituie – dreptul subiectului de a aplica norma materială în mod discreționar. **Dacă nu are aceste împuterniciri discreționare, subiectul nu este liber în a alege variante ale deciziei.**

În ceea ce privește scopul legitim urmărit prin ingerință, Completul judiciar nu poate accepta argumentul părții pârte precum că, refuzul privind înscrierea în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror a lui ***** servește interesului public și că, ”Consiliul Superior al Procurorilor nu poate să se detașeze de la situația că domnul Ion Roșca este ex-procuror și să neglijeze existența acestui statut al titularului”. Or, pe parcursul instruirii la Institutului Național al Justiției, audienții Institutului Național al Justiției urmează stagii de practică în cadrul instanțelor judecătorești, procuraturilor, organelor de urmărire penală și birourilor de avocați, iar aceste competențe și abilități profesionale, dobândite în rezultatul unei instruirii nu pot să dispară în situația în care reclamantul a exercitat o perioadă funcția de procuror.

Mai mult, însuși Consiliul Superior al Procurorilor a remarcat că în perioada sa de activitate în privința procurorului Ion Roșca a fost aplicată și măsură de încurajare (Ordinul Procurorului General nr.70-p din 29.01.2014 – Diplomă de Onoare de categoria III).

Prin urmare, refuzul Consiliul Superior al Procurorilor de a înscrie reclamantul ***** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror nu întrunește triplul test ca ingerința dată să fie „prevăzută de lege”, să urmărească un scop „legitim” și să fie „necesară într-o societate democratică”.

În lumina celor expuse, Completul judiciar conchide că, hotărârea Consiliului Superior al Procuraturii nr ***** din ***** urmează a fi anulată cu obligarea Consiliul Superior al Procurorilor de a înscrie reclamantul ***** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror.

În conformitate cu prevederile art.,art.224 alin. (1) lit. a), 225 Cod administrativ, art. 389-390 CPC, Completul specializat în examinarea cauzelor de contencios administrativ al Curții de Apel Chișinău

H O T Ă R Ă Ș T E :

Acțiunea în contencios administrativ depusă de ***** către Consiliul Superior al Procurorilor privind anularea hotărârii Consiliului Superior al Procuraturii nr ***** din ***** , obligarea Consiliul Superior al Procurorilor de a înscrie reclamantul ***** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror, *se admite.*

Se anulează Hotărârea Consiliului Superior al Procuraturii nr ** din ***** , ca fiind ilegală.***

Se obligă Consiliul Superior al Procurorilor de a înscrie reclamantul ** în Registrul candidaților pentru suplinirea funcțiilor vacante de procuror.***

Hotărârea poate contestată cu recurs în Curtea Supremă de Justiție în termen de 30 zile de la pronunțarea dispozitivului hotărârii. Cererea de recurs se depune la Curtea de Apel Chișinău.

Motivarea recursului se prezintă Curții Supreme de Justiție în termen de 30 de zile de la notificarea deciziei instanței de apel. Dacă se depune împreună cu cererea de recurs, motivarea recursului se depune la instanța de apel.

Președintele completului,
Judecătorul

Bostan Angela

Judecătorii

Negru Veronica

Muruianu Ion